

Contes diversos

LA REUNIÓ AL TALLER

Quan es va tancar la porta del taller mecànic, els veïns d'un carreró van sentir xivarri de cops metàl·lics, però no es van atrevir a comprovar què passava dins el local.

Vegem què va passar a l'interior del taller mentre els treballadors ja descansaven a casa seva...

Aquella nit, totes les eines del taller van decidir convocar una reunió d'urgència. Ja era hora que arreglessin les seves contínues desavinences i discussions!

En qualitat de president de la reunió, el martell volia explicar totes aquelles coses amb les quals no estava d'acord, però feia tantíssim soroll amb els cops que clavava que els altres el van fer callar i li van demanar que cedís el lloc a una altra eina.

–Deixeu-me parlar a mi! –va reclamar la clau anglesa–. Jo em sé ajustar millor als problemes.

–Ni parlar-ne! –va protestar el martell clavant un nou cop a la taula–. Has de fer massa voltes per arribar al quid de la qüestió. Que parli una altra eina!

–Jo mateix... –va oferir-se el paper de vidre.

–Tu tampoc serveixes! –va saltar la clau anglesa–. Ets massa aspre i podries ofendre els altres.

–Llavors que parli la cinta mètrica! –van proposar un grup de cargols des de la seva capsa–. Nosaltres podem fer molts girs quan parlem. Almenys ella raonarà amb mesura.

Un batibull d'opinions va tornar a omplir el taller, on ningú es posava d'acord. Finalment, la mànega va prendre la paraula i va dir:

–Aquí cadascú té la seva manera de parlar i la seva manera de fer les coses. Abans de seguir discutint, us demano que mireu al vostre voltant. Sense la col·laboració de tots, aquests vehicles del taller no estarien llestos per recórrer el món. Malgrat que tots tenim defectes, els mecànics ens volen per les nostres qualitats.

De sobte, la tensió es va esvaïr i les eines van deixar de veure els punts negatius de les altres per fixar-se en les seves qualitats. Ara s'adonaven que el martell era fort i capaç, la clau anglesa era molt justa, el paper de vidre ho afinava tot i la cinta mètrica ajudava a no passar-se de la ratlla.

Tots eren valuosos i el més important era que, plegats i cadascú amb les seves qualitats, podien assolir grans objectius.

El got de llet

Ara explicarem la història real del doctor Howard Kelly, un metge famós que es va veure obligat a fer de venedor de porta a porta per pagar-se els estudis de medicina.

La seva família era tan pobre que el jove estudiant caminava incessantment, quan sortia de la facultat, amb l'esperança que les vendes l'ajudessin a dur diners a casa. I en aquelles caminades, hi havia molts dies en què ni tan sols es podia permetre menjar.

En una d'aquelles dures jornades, estava tan afamat que va decidir superar la vergonya i demanar una mica de menjar a la casa que anava a visitar. Tanmateix, quan es va obrir la porta, va aparèixer una jove preciosa que el va deixar sense parla. Cohibit, només va gosar demanar un got d'aigua.

Ella el va veure tan feble que, en comptes d'aigua, li va oferir un got de llet. En Howard va engolir el got amb ganes. Després va preguntar a la noia quant li devia per la llet, i la noia li va contestar: «Res, és clar! Em van ensenyar que l'ajut a qui el necessita no s'ha de cobrar».

Aquest acte de generositat va salvar l'estómac, la salut i l'esperança del jove aspirant a metge.

Van passar els anys i en Howard Kelly ja s'havia convertit en un doctor prominent.

Un dia va aparèixer a la seva consulta una dona que patia una malaltia molt greu que cap altre metge no havia pogut curar. Era una qüestió de vida o mort, i les recomanacions l'havien conduïda al doctor Kelly perquè intentés salvar-la.

L'atzar, que sempre és capriciós i posa ordre a tot, va voler enviar aquella mateixa preciosa jove a la consulta de l'antic venedor, que la va reconèixer a primer cop d'ull. La noia, però, no el va conèixer a ell. El famèlic estudiant s'havia convertit en un home dret i fet que començava a tenir cabells blancs.

Després d'un llarg tractament, en Howard va aconseguir salvar la vida de la dona. Feliç, li va donar l'alta i la va enviar a casa.

Quan la pacient va rebre la carta de l'hospital, es va posar a tremolar. Aquell llarg i costós tractament li suposaria una hipoteca per a tota la vida. Tanmateix, quan va obrir el sobre no va poder contenir les llàgrimes. El metge havia pagat totes les despeses d'hospitalització i tractament.

En obrir la factura, va llegir:

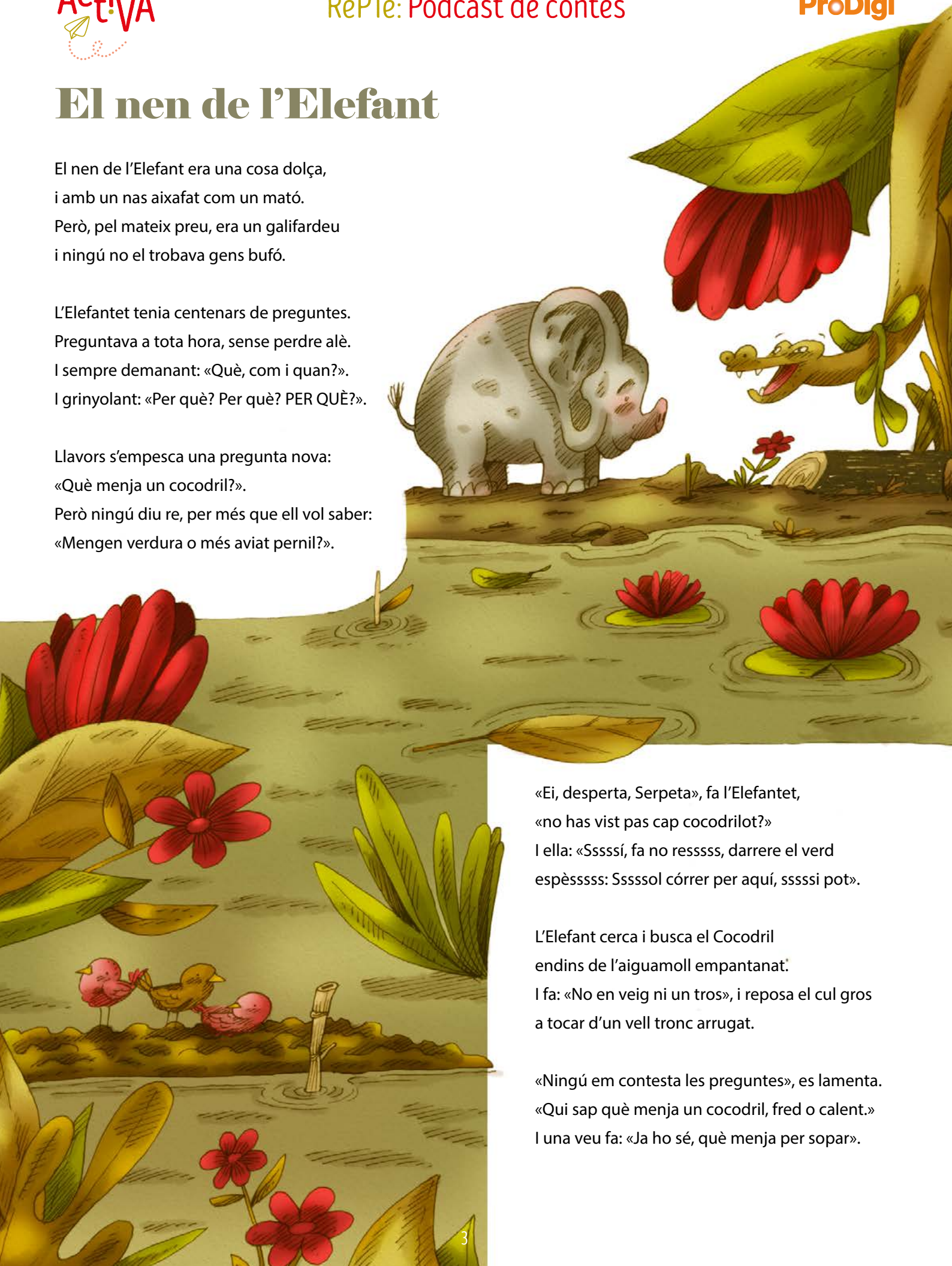
«Totalment pagada fa molts anys amb un got de llet. Signat: Dr. Kelly».

El nen de l'Elefant

El nen de l'Elefant era una cosa dolça,
i amb un nas aixafat com un mató.
Però, pel mateix preu, era un galifardeu
i ningú no el trobava gens bufó.

L'Elefantet tenia centenars de preguntes.
Preguntava a tota hora, sense perdre alè.
I sempre demanant: «Què, com i quan?».
I grinyolant: «Per què? Per què? PER QUÈ?».

Llavors s'empesca una pregunta nova:
«Què menja un cocodril?».
Però ningú diu re, per més que ell vol saber:
«Mengen verdura o més aviat pernil?».

«Ei, desperta, Serpeta», fa l'Elefantet,
«no has vist pas cap cocodrilot?»
I ella: «Sssssí, fa no resssss, darrere el verd
espèsssss: Ssssol córrer per aquí, ssssi pot».

L'Elefant cerca i busca el Cocodril
endins de l'aiguamoll empantanat.
I fa: «No en veig ni un tros», i reposa el cul gros
a tocar d'un vell tronc arrugat.

«Ningú em contesta les preguntes», es lamenta.
«Qui sap què menja un cocodril, fred o calent.»
I una veu fa: «Ja ho sé, què menja per sopar».

I el tronc acluca un ull sinistrament.
«Ei, tu no ets pas un tronc!», fa l'Elefant,
mentre l'altre diu: «Acosta't més, vejам.
Quan ho hakis fet, et contaré el secret
del que menjo per passar la fam».

L'Elefantet s'hi acosta més i més
i el Cocodril es torna més voraç...
i li diu: «Doncs ets TU, el que em plau en dejú!»,
i ja mossega l'Elefant al nas.

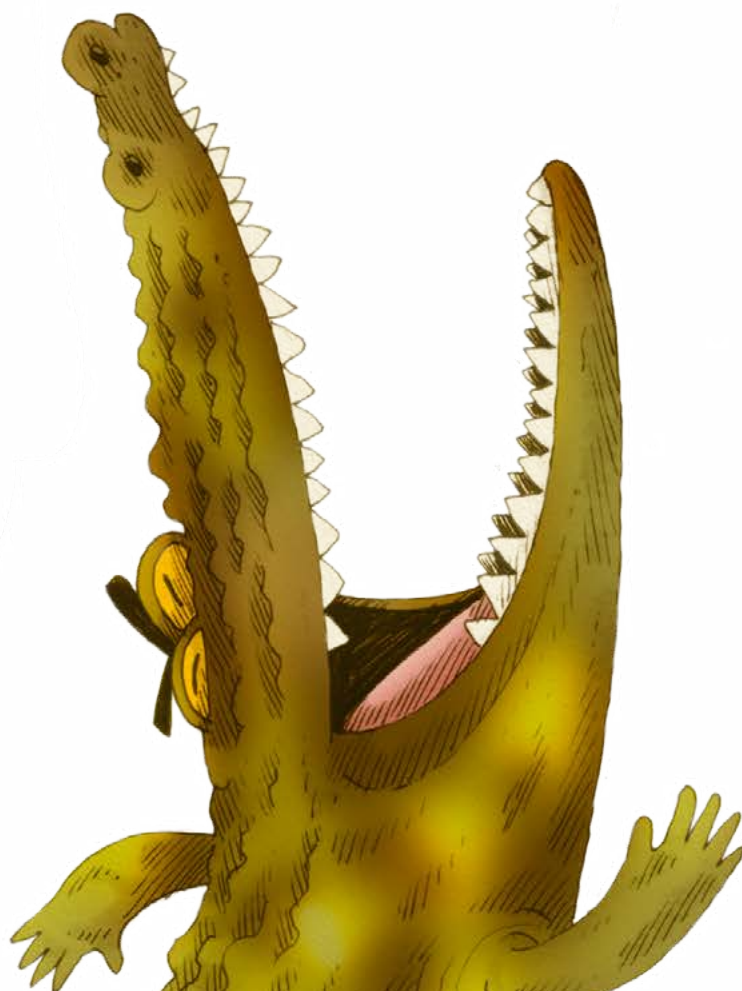
La Serp s'enrotlla als peus de l'Elefant
i també tiba a la desesperada.
El Cocodril ja ho deixa, i l'Elefant panteixa
i se'n queixa: «Ai, el nas! Quina estirada!».

«El posaré en remull», fa l'Elefant,
«fins que es torni a encongir».
Però després d'un temps amarg i llarg,
la trompa CONTINUAVA allí.

«No somiquis», li diu la Serp, per consolar-lo.
«La trompa pot donar-te un cop de mà:
t'espantarà les mosques, et guiarà a les fosques,
i la fruita més alta et collirà.»

L'Elefant troba que la Serp té prou raó:
el nas xarrupa, el nas ensuma el vent,
s'arronsa o bé l'estira, agafa o bé regira:
sí, la trompa li sembla un gran invent!

Rudyard KIPLING, *Contes fil per randa* (adaptació)

RePTe: Pòdcast de contes

El nen que no somiava

Dos nens estaven parlant apassionadament al pati. Un, l'Ignasi, deia a l'altre: «És impossible que no hagi somiat mai». En Ramon contestava: «Mai de la vida. No he tingut ni el més petit somni, és que ni tan sols sé què és». L'Ignasi li explicava que era molt divertit somiar, ell havia somiat que era un guerrer com l'Astèrix que guanyava una batalla repartint núvols de caramel, perquè tots es despistaven i preferien menjar lllaminadures que no pas barallar-se amb la llança... Un altre dia havia somiat que volava i que es passejava per llocs increïbles. Des de dalt anava veient xinesos recol·lectant arròs, animals barallant-se a la selva, el rodatge d'una pel·lícula d'en Will Smith..., en fi, que era apassionant.

En Ramon li va preguntar què podria fer per somiar, si se li acudia alguna idea.

L'Ignasi va començar a consultar el seu arxiu mental i, de sobte, va trobar una cosa interessant: havia sentit que si menges olives somies més, i així ho va dir a en Ramon.

Va arribar la nit i, com que en Ramon s'havia oblidat de preguntar quantes se n'havia de menjar, es va menjar cinc olives i es va posar a dormir. Com que tenia tantes ganes de dormir, no podia aclucar l'ull dels nervis. Al final es va adormir i, en despertar-se i obrir els ulls, es va adonar que recordava que havia somiat tota la nit una escombra, una trista escombra solitària en un racó.

—Vaja —va dir a l'Ignasi—, tanta història per somiar una humil escombra...

—Com eren les olives? —li va preguntar l'Ignasi.

—Verdes.

—Doncs no, han de ser negres i pren-te'n més: deu o quinze.

I així ho va fer en Ramon. Es va ficar al llit i la veritat és que es va adormir de seguida. I va començar a somiar pel·lícules: ell era en Batman o l'Indiana Jones. Passava d'una a l'altra i parlava perfectament l'anglès, i mira que estant despert només sabia dir *hello* i *goodbye*. Ho va explicar a l'Ignasi de seguida:

—Veus?, han estat les olives...

—Sí, però em molesta una cosa: encara que hagi somiat pel·lícules modernes, al meu somni tot passava en blanc i negre... ¿tu com somies, en blanc i negre o en color?

—Ah, amic!, aquesta és la pregunta del milió, no se sap o depèn.

En Ramon fa temps que investiga la qüestió. I jo us proposo un joc, pregunteu als vostres amics primer si somien i després com somien, si en coloraines o en blanc i negre.

RePTe: Pòdcast de contes

EL GNOM NO DORM

Ja regna la nit. Ja dormen la vella granja i tots els que hi habiten.

És al bell mig del bosc. Fa un grapat d'anys, algú va llaurar-ne la terra i hi va construir un casalot. Però ningú no recorda qui va ser.

Aquí s'aixeca una vella i solitària granja on tothom dorm.

Tothom menys ell...

El gnom no dorm. En un racó del paller té la seva llar, i a les nits, quan tothom ja dorm, surt.

És un gnom molt, molt vell, tan vell que ha vist nevar durant segles. Ningú no recorda quan va arribar.

Al gnom, no l'ha vist mai ningú, però tothom sap que existeix. De vegades, de matinada, les petjades dels seus peus minúsculs es poden veure a la neu. Al gnom, però, encara no l'ha vist mai ningú.

Sota la llum de la lluna, a passetes curtes, el gnom fa lliscar els seus silenciosos peus. Cuida la granja. Passa revista a la quadra i a l'estable, fa un cop d'ull al cobert i al rebost. Entra a totes les cases, una rere l'altra, i deixa sobre la neu diminutes petjades.

Primer entra a l'estable. En el fosc i càlid pessebre, les vaques somien que és estiu i que pasturen al prat.

El gnom els parla en llengua de gnom, una llengua callada i breu que les vaques entenen.

*Molts hiverns he vist passar
molts estius he vist arribar,
aviat anireu a pasturar.*

A la quadra, il·luminada per la lluna, el cavall sembla que pensa. Potser recorda un camp de trèvols on l'estiu passat solia trotar.

El gnom li parla en llengua de gnom, una llengua callada i breu que el cavall entén.

*Molts hiverns he vist passar
molts estius he vist arribar,
aviat anireu a pasturar.*

Quin profund silenci regna a totes les cases! Tothom dorm en la nit hivernal, sense saber que el gnom va i ve.

*Molts hiverns he vist passar,
grans i petits he vist venir,
però -al gnom se li acut pensar-
mai ningú no m'ha vist a mi.*

Fins al llit dels nens s'apropa el gnom, i s'hi queda una bona estona mirant com dormen.

*Mireu, si ara es despertessin,
els parlaria en llengua de gnom,
una llengua callada i breu que els nens entenen.
Però, dormint com dormen,
m'estranyaria que es despertessin.*

I el gnom s'allunya sense fer soroll amb els seus peuetes de gnom. L'endemà, però, els nens en veuran les petjades a la neu, un rastre de diminutes passes entre les cases.

Per fi torna el gnom a casa, la seva petita llar en un racó del pallar.

Sobre la palla l'espera el gat, que, com sempre, li demana llet.

El gnom parla en llengua de gnom, una llengua callada i breu que el gatet entén.

*És clar que amb mi et pots quedar,
i tota la llet que vulguis tindràs.*

Que fred, que fosc i que llarg és l'hivern!

El gnom, de vegades, desitja el bon temps.

*Molts hiverns he vist passar,
molts estius he vist marxar,
les orenetes són a punt d'arribar.*

Però la neu encara s'amuntega al voltant de la vella granja, al bell mig del bosc. Les estrelles centellegen al cel i el fred mossega.

Dins les cases, la gent s'arrauleix ben a prop de la llar de foc vigilant que els troncs no s'apaguin.

Aquí s'aixeca una vella i solitària granja on tothom dorm.

Tothom menys ell...

Els hiverns arriben, els estius se'n van, i així encara passaran molts anys, però, al bell mig del bosc, la vella granja i la seva gent no es mouran, i nit rere nit sortirà aquell que mai dorm: el gnom, que amb les seves passe-tes silencioses vetllarà per totes les cases.

